

De såkaldte kamphunde

Atter avisoverskrifter, atter de mest utrolige historier om hunde, der er så barske, at det er svært at forholde sig til.

Svært, fordi vi har det så dårligt med, at vores elskede hunde fremstilles som de rene morderiske rovdyr, noget vi ellers kun ser på TV.

Ikke desto mindre er det sandt.

Men hvordan skal vi forholde os til det, uden at blive uvenner med venner, uden at blive overhysteriske og hvad er rigtigt, er det udelukkende på grund af dårlig behandling, eller er disse hundetyper sådan?

Spørgsmålene er mange, debatten er hed, og engagement og interesse kan synes svært gennemskuelige.

Oftest handler disse historier om Amerikansk Staffordshire Terrier, Amerikansk Bulldog og lignende hunde, Pittbull m.fl.

Fælles for dem alle er en hundetype med stor selvtillid, ret kort lunte og meget lidt plads til andre artsfæller efter kønsmodning.

Samtidig er de nogle helt ubeskrivelig dejlige familiehunde, som elsker og værdsætter familien, affinder sig med næsten hvad som helst, ja er tolerante i en sådan grad, at man fristes til at anse de forfærdelige historier som usande og pure opspind.

Men historierne er sande nok – desværre – og vi bliver nødt til at forholde os til problemet.

Vi kan jo starte med at ransage os selv og vores indstilling til hundehold.

Vores hund er som regel den eneste ene, som helt sikkert aldrig ville gøre andre fortræd, som slet ikke har

relationer til nævnte kamphunde, som med en godbid i hånden vil gøre næsten hvad som helst for at få denne, så hvorfor ikke bare forbyde disse kamphundetyper?

Der findes jo så mange forskellige racer at vælge imellem, så hvorfor lige vælge sådan et ”monster”?

Personligt tror jeg, at det ligger i tidens ånd med dyrkelse af store personligheder, nogen at se op til, nogen som 100% er der for en, ubestikkelige i enhver henseende.

Som regel handler det om de såkaldte kamphundetyper, men man skal lige gøre sig klart, at mange racer eksempelvis Newfoundland, Sect. Bernhard, Berner Sennen, Rottweiler, Mastiffer, Rhodesian Ridgeback m.fl. - racer med oprindelig brug som eksempelvis kvægdriverhunde/vogtere hører hjemme i denne kategori.

Alle er de hunde, som ikke sådan lige er til at bide skeer med, når de vender indersiden ud.

Det er hunde, der er skabt til at klare opståede problemer alene og uanset, at det for fleres vedkommende er generationer, siden generne har været sådan rigtig i brug, så gælder det for langt de fleste, at de medfødte evner hurtigt kommer op til overfladen.

Tilhørsforholdet til disse racer har ofte relationer til udstillingsverdenen, man fascineres af deres udseende og ædle ophav og glemmer helt at tage højde for, hvad der er indeni. Betragter nærmest hundene som ting, man bare har, tilsidesætter og fornægter deres oprindelse, holder dem under helt andre forhold og tror, at man blot ved kærlig omgang kan holde anerne i skak, positiv træne osv osv.

Men sådan er rovdyrverdenen ikke skruet sammen.

Hvis først det når dertil, at der bliver tvist om, hvem der bestemmer, kommer mennesket herunder selv ejeren ofte til kort.

Hanhundene kønsmodner og de selvbevidste gør udfald mod evt rivaler, samme gælder for så vidt for visse af tæverne, ejerens luft- og motionsture begynder at afvikles via f.eks : ind i bilen og så ud på et øde sted, eller efter mørkets frembrud i håbet om ikke at møde andre, glemmer måske lidt, at bare færten af en rival kan starte balladen.

Til sidst er det hunden, der sætter dagsordenen, for hvordan tumler man de enorme kræfter, disse hunde besidder.

I en given situation kan de rive de fleste voksne mennesker omkuld så let som ingenting, derfor findes der alskens udvalg i finurlige halsbånd/grimer.

Disse hunde er bestemt ikke legetøj – det er ingen hunde, men når x antal kg kommer i kog, skal der mere end almindelig hundekendskab til at styre.

I den senere tid er antallet af kamphundetyper steget kraftigt, ganske almindelige førstegangshundeejere anskaffer Amstaffer, Amerikanske Bulldogs, Dogo Argentino, Mastiffer m.fl

Specielt hos de unge er hundene populære, sådan lidt livsstilen ”fanden i voldske”, ”skal nok selv bestemme”, ”se hvor vi kan”.

Opstår der problemer ofte i unghundeperioden, er det ikke ualmindeligt at hunden aflives, for så er der sikkert noget i vejen med den og en ny anskaffes.

Nogle søger hjælp via træningstil-

buddene, men mange er ikke så glade for at have disse hunde på deres hold.

Det tror jeg skyldes, at når først kønsmodningen starter, ja så opstår problemerne med tolerancen over for andre hunde, og så kører løbet.

Har man én gang oplevet et slagsmål med den kampånd, de nu engang er i besiddelse af, er man blevet klar over, hvilken magtesløshed man sættes i og ingen i omgivelserne ønsker ens tilstedeværelse på f.eks træningspladsen.

Det værste i den sammenhæng er, at vi fornægter rovdyret i hunden.

Hvis bare vi forholdt os til fakta, ville vi få meget større mulighed for at gribe ind.

Men vores ofte konfliktsky omgang med hunden er som benzin til bålet – her er meget at lære.

I hundens verden stoppes uønsket

adfærd prompte, ellers vanker der, man har respekt for overhovederne og efterkommer disses regler.

Det skal ikke tolkes som om hundene er voldelige og alt kører efter kæft trit og retning, nej faktisk fungerer en flok uden de store sammenstød i velsagtens 95% af tiden, men når der siges fra og grænsen er nået, så diskuteres der ikke.

Ved ikke at lade hundene være de rovdyr, de er og behandle dem i overensstemmelse hermed, skabes der frustrationer, og hundene reagerer i forhold hertil.

Jævnligt har vi her henvendelse om hjælp til træning på grund af manglende tolerance og aggressivitet i forhold til andre hunde.

Denne adfærd er jo ret almindelig hos vore hunde, det handler om at lære at styre egen hund, således at man kan nå at stoppe udfaldene i opløbet – ikke ved brug af en godbid,

men ved brug af det direkte og indirekte kropssprog.

Det handler om at være mentalt foran og ikke være bange for at vise muskler, såfremt dette bliver nødvendigt.

Nøjagtig som i hundeflokken.

Det er da heldigvis de færreste hunde, der vender sig mod deres ejer, men de findes.

Man bliver i et split sekund en del af opgøret og kan meget let risikere at blive bidt og alt det der med diverse gode råd og opskrifter på, hvordan man undgår at blive bidt, det overlader jeg trygt til nogle meget få elitesoldater udstyret med diverse selvforsvarsremedier, den holder ingen steder i den almindelige virkelighed.

Bare det at blive tromlet ned af f.eks. en Amstaff, som bruger noget a'la "karate-teknik", hvor forbenene banker overkroppen bagud, lynhurtigt efterfulgt af bagbenene i underlivet.

*Ammstaff'en Fitte fejrer fødselsdag med flødeboller
bemærk ingen aggression hverken overfor mennesker eller andre hunde, selvom der serveres "madguf"*

Man ryger simpelthen omkuld, og så lynes og dræbes der efterfølgende, såfremt episoden er alvor.

Når ”dødslegen” leges i flokken, og det gør den helt naturligt hos alle racer, går det også voldsomt for sig, og det kan godt give skrammer, men ender som regel ud i fortsættelse af den fredelige sameksistens.

Man kan sige, at flokken sådan lige har kridtet banen op!

Ovennævnte "puf-omkuld-metode"

ses f.eks også hos en Jack Russel Terrier i forbindelse med jagt, men her er kun ca 3-5 kg hund og offeret nærmest forudbestemt.

Hundene får i jagten brugt deres medfødte egenskaber, og det er en god ting.

I en af de nyeste sager omkring ”farlige hunde” – den hvor en anden hund blev dræbt og dennes ejer alvorligt skambidt, blev hunden anbragt her, mens sagen blev behandlet.

Fitte igen - nu oppe på bordet - men ingen aggression hverken overfor hunde eller mennesker og ingen forsøg på at tilkæmpe sig pigens flødebolle, selvom den har spist sin egen og der ikke er flere

I første omgang var hunden blevet anbragt i den pension, Politiet almindeligvis benytter, men her var der håndteringsproblemer.

En stor, kraftig Amerikansk Bulldog, han ca 2,5 år, ikke helt færdig-kønsmodnet, men nogenlunde bevidst over sine kræfter.

Var mentalt nået dertil, at han ikke accepterede andre hunde, fortrinsvis hanhunde, i nærheden af sit territorium.

Efter et par episoder, hvor vi greb ind og manede til borgfred, var hunden klar over, at når vi var i nærheden opførte man sig ordentligt.

Vi kunne færdes med vore egne ca 25 hunde på den anden side af hegningen, uden at han tændte af.

Tværtimod luskede han som regel om i sin udvendige hundegård og afventede vores forsvinden.

Ved det mindste tegn på at han var ved at puste sig op, kunne vi, stadigvæk med hegn imellem, stoppe ham blot ved anråben.

Ved direkte kropsmarkeringer udviste han respekt og positiv underdanighed prompte, så det skulle have været muligt for ejeren at tumle hunden i hverdagen.

Den episode hunden havde været involveret i må anses for hændeligt uheld, desværre med meget alvorlige konsekvenser, og det ville have været på sin plads fremover for en sikkerheds skyld kun at have færdes med hunden påført mundkurv – det skal læses som mundkurvspåbud!

Men sagen endte med, at hunden blev forlangt aflivet.

En sagkyndig dyrlæge (udpeget af Justitsministeriet) havde også udtalt sig om hunden, men den bedømmelse må jeg indrømme, syntes meget mangelfuld og dannede bestemt ikke grundlag for aflivning, i så til-

fælde kan det danske Politi vinke farvel til deres tjenestehunde og der er reelt ikke meget andet hundehold tilbage, end hvad jeg vil kalde fjas og pjank.

Jeg har i en tidligere sag set en udskrift af en såkaldt sagkyndigs mentalbeskrivelse, og også dér var der efter min mening overhovedet ingen begrundelse for aflivning.

Det er alt for skematiseret og færdigstrikket menneskeanskuelse, - individet hunden får ikke en pote til jorden.

Jeg tænker på vor egen Amstaff tæve, super hund med en flot mentaltest – jo tak, hun var en superhund med en utrolig god psyke og derfor den perfekte ”møgkælling” når hun tændte af.

Det gik til en vis dag, hvor vi måtte erkende, at hun ikke kunne deltage i vores noget brogede flok uden risiko for liv og lemmer hos de øvrige individer – vi kunne ikke finde en ny ejer, som kunne give hende det one-woman-show, hun havde brug for, og ønskede ikke, at hun skulle leve bokslivet i hverdagen, derfor blev hun aflivet.

En aflivning er en alvorlig sag også når det gælder dyr.

Så der er al mulig grund til at sætte sig ind i denne mentaltræning og få styr på de mange kg samt acceptere specielt disse hundes basale eksistenskrav.

Ingen tvivl om, at hvis hundene har en aktiv hverdag med masser af relevant arbejde og udfordringer, så kan man forvente mere borgfred.

Jeg ved fra familien i USA, at man på landet, hvor hundene er med i det daglige arbejde og virkelig skal yde en indsats, ikke kender til disse voldsomme episoder – så man kunne fristes til at sige, at hundene frustreres af deres alt for ofte kedsomme liv

set i forhold til det, de egentlig kan yde og har brug for.

Personligt ved jeg, fra mit efterhånden ret så lange hundeliv, at mennesket alt for ofte er tilbøjelig til at pylre og omklamre hunden med det resultat, at den udvikler sig til en frustreret, hjælpeløs skabning og diverse adfærdsbrist sætter ind.

Vi mener det så godt, men prøv engang at holde kæft, hold hænderne i ro ingen pillen, ingen roden og ragen, hunden kan godt selv tænke og finde ud af tingene!

En anden type af disse hunde fik vi ind via Dyrenes Beskyttelse – nemlig ”Baskerville” i daglig tale ”Dixie”. Historien om ham har været bragt i tidligere nr af Politihunden. ”Dixie” ændrede sig fra at være noget af en flab måske snarere et monster til den mest vidunderlige hund, nogen kan drømme om.

Desværre lykkedes det os ikke at finde et egnet hjem til ham, og forrige fredag kørte jeg ham til dyrlægen for at få ham aflivet. Jeg syntes, det nu måtte være nok at have tilbragt så stor en del af sit liv i en boks uden en rigtig familie, det skulle ikke udvikle sig til åndelig tortur.

Beslutningen var utrolig svær, og det var en meget trist fredag.

”Dixie” fornemmede helt klart, hvad der var i gære.

Normalt småpeb han aldrig i bilen, det gjorde han under denne tur, holdt sig tæt til mig, slikkede mine hænder - I Guder jeg følte mig som den største forræder og var ved at droppe det hele, så var det måske bedre at leve som bokshund, men nej det havde jeg vendt i mit hoved så mange gange, og hver gang jeg observerede det der tomme blik tænkte jeg, at nu måtte jeg tage mig sammen, det var ikke fair over for hunden.

Samtidig svor jeg aldrig mere at involvere mig i disse sager – det har

jeg sagt før, men det er også utroligt sjældent, at en hund bliver aflivet, og når der ingen grund er til det, føles det som mord.

”Dixie’s” liv var ingen dans på roser, det sidste år her hos år har formentlig hørt til et af de bedste, det tydede i hvert fald den store ændring af hans væsen på, og så må vi glæde os over, at vi fik lov at give ham dette år og nu ved, at han aldrig mere skal udsættes for overgreb af nogen slags.

Desværre fortsætter disse i det miljø, han kom fra, det er ligesom skruen uden ende.

Årsagen kan vel diskuteres, men vores lovgivning er enten mangelfuld eller håndhæves ikke, dyreværn er ikke altid dyreværn, ingen tvivl om at tingene kan gøres bedre.

Vi, som i sidste ende græder over at aflive en så pragtfuld hund, ved inderst inde også, at disse hunde blive avlet og handlet i et ukendt omfang, at deres tilværelse ofte er hård og brutal, at vi om måske kort tid står i samme situation igen og ikke kan sige fra, fordi vi kan se hunden i hunden og synes, at netop den af alle har fortjent at blive hjulpet til en bedre tilværelse, at langt fra alle mennesker er så modbydelige, glæde os over, når den mishandlede hund stille og roligt forvandles til en blid og kærlig hund og får tiltroen tilbage i forholdet til os, men også til eventuelle nye ejere.

Men de psykiske mén sidder på livstid, og der skal ikke meget til at vække rovdyret, ikke nødvendigvis i negativ retning, men det er i rovdyret overlevelsesknapperne sidder og angreb er i den verden ikke et ualmindeligt forsvar.

Indsigt og forståelse + mental styring – en dårlig barndom er ingen undskyldning for senere angreb, i en hundeflok er der ingen ynke til dem, der har måttet lide, alle efterlever flokkens regler eller må forlade denne frivilligt eller ufrivilligt.

Ved at sætte os ind i hundens sociale liv vil mange aflivninger kunne undgås, problemet med de såkaldte kamphunde med flere er blot, at det kræver sin mand/kvinde at tumle dem, det er ikke legetøj under nogle omstændigheder og slet ikke hunde for førstegangs hundeejere.

De vil altid være sværere at placere anden gang, man kan også sige, at der er længere mellem de egnede hundeejere til disse hundetyper – visse af hundene burde slet ikke opholde sig i vores land, men forblive som de brugshunde, de er i det land, de kommer fra, så har de noget nyttigt at tage sig til og lever et godt hundeliv ud fra det.

Det er muligvis ikke populær tale, men det er der så ikke noget at gøre ved, for mig handler det om at respektere hunden, som det individ den nu engang er og ikke om tilfredsstillelse af visse personers hang til je

af specialiteter og slet ikke, når disse er levende væsener.

Undtaget ville være de hunde, som fortsætter deres brugshundearbejde blot under andre himmelstrøg.

Men det skulle ikke være muligt at sælge eventuelle hvalpe/eksemplarer til private.

Rent undtagelsesvis kun på dispensation og da i neutraliseret udgave.

Opdrætterne har helt sikkert et stort ansvar, og det synes i visse racer at handle om blot at få x antal tusinde kroner hjem og så ud med hvalpen/hunden.

Vi ser desværre en tendens i den retning med Amstaffen, og det vil helt sikkert medføre flere kedelige hundesager.

Så der skal vel egentlig hankes op i, hvem der må opdrætte og besidde disse.

Der kunne være mødepligt hos dyrlæge hvert halve år – hos dyrlægen afsløres en del adfærdsproblemer, - jeg kan så af egen erfaring sige, at hundene også jævnligt opfattes som havende adfærdsproblemer, men at dette ikke er tilfældet, de er faktisk ret normale set med hundøjne, ejeren skal bare lige lære at tackle situationerne, som stort set altid er opstået på grund af fejlhåndtering.

Så for mig er der ingen tvivl om, at det rigtige ville være at forlange, at ejere af disse hundetyper mødte til mønstring 1 gang årligt hos Politiet.

Politiets hundesagkyndige besidder så stor en ekspertise med hunde/brugshunde både under almindelige som stressede forhold, at man netop her ville kunne skille fårene fra bukkene og dette omfatter både ejer og hund.

Det ville nok få ryddet lidt op i

Baskerville "Dixie"

som fik et kort liv fordi han var uheldig at ende hos nogle mennesker, der fuldstændig glemte - eller ikke forstod - at en hund ikke "bare er en hund"

Prøv at se ham ind i øjnene - det er ikke onde øjne men gode, rare hundøjne - havde han fortjent sin skæbne?

ansvarsbevidstheden hos hundeejerne – allervigtigst det ville komme hundene til gavn, og det er den vej vi skal!

Den årlige mønstring vil selvfølgelig koste x antal kroner, men det er så en del af de udgifter, der nu engang er ved hundehold.

Mønstringen skal altså være obligatorisk og første mønstring burde være i 6 mdr's alderen, - næste 12 mdr's alderen, derefter hvert år.

Der skal opnås godkendelse for at have ret til at besidde hunden.

Hunde, som måtte blive vurderet "farlige", kommer ikke med ejeren hjem.

I visse tilfælde vil en dommer måske skulle tage stilling, men i tiden frem til da, må hunden anbringes i forsvarlig pleje.

Der vil selvfølgelig være nogle hundeejere, der ville omgå reglerne, sådan er det jo inden for alt, men dem må man så forsøge at stoppe på anden vis.

I store træk vil allerede hvalpekøberne til disse racer være vidende om mønstringskravene og vil måske tænke sig lidt mere om i valget af hund.

I forbindelse med den lovpligtige registrering i Dansk Hunderegister kunne samtidig påføres, at hund xxxx er omfattet af mønstringskrav osv osv.

I den forbindelse burde den lovpligtige mærkning af hunde ændres til, at alle hunde skal være lovpligtig mærket og registreret inden deres fyldte 8. uge.

Ved indbetaling af registreringsafgift betales samtidig for 1. møn-

string, den kunne så blot koste ca det halve af de fremtidige mønstringer, som jeg mener, bør koste noget mere og under alle omstændigheder skal dække de faktiske udgifter.

Dette påhviler så opdrætteren og straffen/bøden for at undlade mærkning og registrering skal være i en størrelsesorden, der kan føles - eksempelvis kr. 1000,- pr hvalp + reg.afgift.

Igen - nogle vil snyde, men som i alt andet, er der flere af de modsatte.

Jeg kan så slutte med at sige – at det er min holdning – take it or leave it – men noget skal ændres mest af hensyn til hundene og deres tarv!

Som det er i dag betaler hundene prisen for menneskets manglende indsigt og forståelse!

Marianne Bløndal

DM 2004

Da vi sidst var i Aabenraa lå der her en tæt skov, men decemberstormen i 1999 efterlod dette triste syn